

When in disgrace with fortune and men's eyes,
I all alone beweepe my outcast state,
And trouble deaf Heaven with my bootless cries,
And look upon myself, and curse my fate,
Wishing me like to one more rich in hope,
Featur'd like him, like him with friends possess'd,
Desiring this man's art, and that man's scope,
With what I most enjoy contented least:
Yet in these thoughts myself almost despising,
Haply I think on thee, -and then my state
(Like to the lark at break of day arising
From sullen earth) sings hymns at heaven's gate;
For thy sweet love remember'd such wealth brings
That then I scorn to change my state with kings'.

William Shakespeare

Traducció de **Gerard Vergés**

«Tots els sonets de Shakespeare», Barcelona, Columna, 1993.

Quan, infeliç als ulls de molta gent,
em dolc tot sol del meu estat mesquí
i torbo el cel en va amb el meu lament
i em miro i maleeixo el meu destí,
voldria ser el més ric en esperança,
de rostre bell, d'amics ben conhortat,
i amb l'enginy d'uns, i d'altres la puixança,
i sentir-me joiós, no infortunat.
A menysprear-me em duu aquesta follia;
però, si penso en tu, el cor exultant
s'enlaira com l'alosa a trenc de dia
i a les portes del cel entono un cant.
Que el teu amor tanta riquesa em dóna
que de cap rei no envejo la corona.